

Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull

Margot Roose , Riina Luik (Editor)

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull

Margot Roose , Riina Luik (Editor)

Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull Margot Roose , Riina Luik (Editor)

Ärge muretsge – see pole metsik seiklusraamat, vaid väga turvaline lugemine linnast, kus kõik käib vastavalt reeglitele. Linnast, kus rongi minutiline hiline mine põhjustab suurema skandaali kui samasooliste abiellumine, vabatahtlik surm meditsiinitöötaja käe läbi või omaenese kehaga elatise teenimine.

Näib, et Amsterdamis on justkui kõik lubatud.

Või siiski pole?

Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull Details

Date : Published April 11th 2011 by Petrone Print

ISBN :

Author : Margot Roose , Riina Luik (Editor)

Format : Paperback 288 pages

Genre : Travel

[Download Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull ...pdf](#)

[Read Online Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull ...pdf](#)

Download and Read Free Online Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull Margot Roose , Riina Luik (Editor)

From Reader Review Minu Amsterdam. Normaalne on piisavalt hull for online ebook

Irina says

Minu... sarja raamatutega on mul üldjuhul küllaltki äärmuslikud suhted. Mõni raamat meeldib mulle väga ning mõni ei meeldi kohe üldse. Vahepealset üldjuhul ei ole. Üllataval kombel satub see raamat aga just sinna vahepeale – ta on piisavalt huvitav võrdlemisi kiireks lugemiseks, kuid leidub ka kohti, millest tahan kiiresti üle libiseda. Meeldib kohe kindlasti ka see, et autor ei maali lugejatele läbi roosade prillide nähtud muinasjuttu, vaid juhib tähelepanu ka Hollandi varjukülgedele.

Ene Sepp says

Olen ise ka Amsterdamis käinud, kuid nüüd, peale raamatu lugemist, läheks hea meelega tagasi. Mõnus ja ladus lugemine, hästi kirja pandud ja uusi teadmisi saab küllaga. Positiivseks on muidugi ka autori enda hoiak ja suhtumine oma uude kodulinna. Amsterdam on ikka tõesti üks harukordne koht ja amsterdamlased omamoodi suhtumisega inimesed.

Anu says

Raamatu autoriks on kartmatu suhtlusaldis tütarlaps. Tänu sellele, et ta nii julge ja uudishimulik on, tutvub ta mitmete värvikate tegelastega. Vahepeal tundub mulle, et tema stiil on ülepakkuvalt liialdav ja üldistused liiga suured. Samas on täitsa põnev lugeda, kui erilist tüüpi inimesi ta Hollandis kohtab ja et need inimesed on seal tegelikult täitsa normaalsed:) Ise Amsterdamis ja Hollandis käinuna (ning hollandi keelt mõistvana) leidsin ma palju hetki, kus ma kaasa noogutasin ja mõmisesin, et on küll nii. Ja teiselt poolt oli jälle sellist infot, et vau, seda ma ei teadnudki. Mulle oli see igati mõnus lugemine.

Helin Puksand says

FB lugemisväljakutse 40. teema: üks Minu-sarja raamat - Margot Roose „Minu Amsterdam“
Olen vähe Minu-sarja raamatuid lugenud, kuid jaanuaris käisin Amsterdamis, mistõttu sai see raamat valitud. Tegelikult tahtsin enne reisi raamatut lugeda, kuid selleks ei olnud aega. Igal juhul nüüd on see loetud ja mina targem. Mulle see raamat täitsa meeldis, kuna ta oli informatiivne - sain Hollandi ja hollandlaste kohta palju teada. Kui ühe Hollandis elavale heale tuttavale ütlesin, et mulle Holland väga meeldib (olen seal käinud juba mitu korda), siis tema ütles, et talle enam paljud asjad ei meeldi. Raamatut lugedes tundus mulle, et ma sain temast aru. Igal juhul on Hollandi vabameelne maa, kuigi ka seal on omad miinused. Isiklikult ei meeldi mulle hollandlaste saia-armastus, nende rahvusrooga pole õnnestunud mul saada. Kui plaanite Amsterdami sõita, siis lugege see raamat ikka enne läbi. :)

Preili Pipar says

"Minu Amsterdam" klassifitseerib minu jaoks kindlasti Minu-sarja raamatute parimate hulka. Meeldis just eelkõige see, et autor kirjeldab kohalikke inimesi, nende väärtusi, ellusuhtumist ja seda kõike nii huvitavalt ja tõetruult.

Reisisõpradele on kindlasti boonuseks kasuks raamatu kaks lisa, kus autor toob välja oma lemmikkohad Amsterdamis.

Kindlasti soovitan lugeda!

Üks mõtteke ka raamatust: Elu ei saa edasi lükata!

Foreverfangirl says

Tahaks Amsterdami elama minna, või lihtsalt reisile.

Carmen says

(Minu) Amsterdam on megavahva, sest:

- *Hipid ja smoke week every day ja tulbid ja veskid ja HOLLAND

- *Laste vabakasvatus -> iseseisvad inimesed

- *Punaste laternate tänav (kui mu silmad mind ei peta, siis on isegi raamatu vahemärgid kondoomid)

- *Inimesed saavad olla need, kes nad olla tahavad -> vabad ja vallatud, hoolimata nende orientatsioonist

- *Lühendatud töönädalad!!! (cmn, kes EI tahaks vähem töötada??)

- *Armsad kodurestoranid

- *Wasteland

Veits kurb on aga see, et:

- *Inimesed on sageli ületöötamisest "läbipõlenud" -> vanemate kõrge ootused lastele

- *Inimestel puudub isegi elementaarne seenekorjamisoskus

JA NII EDASI.

Tegelikult oli megavahva raamat ja ma tunnen, kuidas raamatu autor on ainuõige inimene üldse Amsterdamist kirjutama. Väga vabameelne, naljakas, huvitav lugemine, soovitan soojalt!

Elise Kerikmäe says

Väga hea raamat "Minu" sarjast.

Katrin says

Margot Roose "Minu Amsterdam" on küll lugemine, mida Amsterdami lennukile kaasa haarata soovitan! Autori mõnus uudishimu kogu ümbritseva suhtes ja palju põnevaid vaatenurki sellele linnale teevad selle raamatu minu meelest igati nauditavaks! Ja loomulikult oli ka mõnusat äratundmisrõõmu :)!

Marca says

Milline rahvas võiks olla kõige eksootilisem? Mingi tundmatu Aafrika hõim? Eskimod? Indiaanlased? Ok, ilmselt nemad kõik ka aga "Minu"-sarja loetud raamatute põhjal ütleksin ma nüüd, et kõige üllatavamad on amsterdamlased. Võttes kätte Margot Roose "Minu Amsterdami", ei lootnud ma sealt midagi erilist. Loetud "Minu London" ja "Minu Pariis" kirjeldavad suurlinna inimeste üsna tavalist elu, üldse võib öelda, et inimesed maailma eri paigus elavad üsna samade mustrite järgi - armastavad, loovad perekondi, käivad tööl, erinevused on üldiselt vaid temperamendis, teatud kombestik ja menüüs. Inimesed Amsterdami-raamatus erinevad aga sellest süsteemist just väärtushinnangute poolest: geiabelud on ok, multikulti on ok, võimalik on kõrvuti eksisteerida nii hipidel kui töönarkomaanidel, kergemad narkootikumid on legaalsed, eutanaasia on tavaline praktika ning prostituut on amet nagu iga teine. Geiabelud seadustati aastal 2001, eutanaasia suisa 1984 - mismoodi?! Kas sealsed inimesed on kuidagi teise ajuehitusega? Meil on aasta 2011 ja seesugust "korralagedust" ei kujuta keegi ette. Lehes kirjutatakse sellest, kuidas sallivus on tegelikult diktatuur ning üks õige inimene jääb iseendaks vaid siis kui usub rahvusriiki ja kristlikku abielu ning kõik, kes muid variante kaaluvad on moraalitud massiga kaasajooksjad. Loomulikult ei ole võimalik, et inimene ise ka liberaalsusesse usub - see on vaid puhas ajupes, millega igasugused vähemused diktatuuri kehtestada püüavad! Kommenteerijad kiidavad selliste seisukohtade eest taevani. No eks ma annan endale aru, et ka Amsterdamis leidub selliseid inimesi aga kuidagi on tekkinud keset Euroopat oas, kus liberaalne maailmavaade võimalik on. Ja ei ole midagi, et kõik kohad on perverte täis, keegi tööd ei tee ja tänavail on korisevad narkarid. Suurem osa inimesi eelistab siiski tööd rabada, kuid keegi ei peksa ka neid, kes muudmoodi elada tahavad. Ja riik ise on kuradima rikas. Mina pean tunnistama, et amsterdamlaste ratsionaalne mõtlemine mulle meeldib. Eriti sümpatiseeris see eutanaasia osa - just äsja loetud õõvastava artikli kõrval Eesti omastehooldus"poliitikast". Kas tõesti on meie teguviis humansem? Kellel veel peale inimese enda, peaks olema õigus otsustada oma elu üle? Üliraske puudega vegeteerivad titad sinna juurde, kas ei oleks õigem...Ok, see on teine teema.

Lugedes tundus mulle, et meil oleks amsterdamlastelt palju õppida. Raamatus oli ka koht, kus öeldi, et seal ollakse muust maailmast nii 10-15 aastat ees (kahjuks ei saa hetkel järele vaadata, mille kohta täpselt seda öeldi) aga mina ei kujuta ette, et mujal selle ajaga rahumeelselt nii kaugele jõutakse, sest liiga suur osa inimkonnast peab siiani seesugust arengut vastuvõetamatuks. Esmapilgul külm ja kalkuleeriv süsteem tundub aga mulle äärmiselt mõistlik. Näiteks ei toeta seal vanemad lapsi, igaüks peab ise hakkama saama. Jube julm, eks? Tegelikult on ju loogiline, et vanem, kes on kõik hinge tagant lastele andnud, jääb hiljem ise neile nõ kaela peale. On see parem? Usun, et iga eestlane teab kellegi ema, isa, vanaema, kes pidevalt noortele ette heidab, et "mina andsin ju teile kõik!". On siis parem Lõuna-Euroopa "üksteist toetav" süsteem, kus kõik kobaras koos elavad? Eestlaste puhul tähendab see sageli aga olude sunnil koos elavaid ja tegelikult üksteist silmaotsaski mitte sallivaid põlvkondi, kes järgnevatele puust ja punaseks ette teevad, kuidas see vanemate "austamine" välja näeb. Individualistlikule eestlasele sobiks hollandlaste ratsionaalne süsteem palju paremini.

"Minu Amsterdam" oli minu jaoks igatahes väga inspireeriv raamat - saab ka teistmoodi elada - mõistuse häält kuulates. Kahjuks ei ole ma sugugi kindel, et muul maailmal sellesse mudelisse välja jõudmine võimalik oleks.

Küsimusi tekitas prostitutsiooni osa: oleks see kõrgharitud Bulgaaria õpetajanna seesuguse ameti valinud ka juhul kui ta kodumaal õpetajapalga eest endale luksust lubada oleks saanud? Saab siis prostitutsiooni ikka

vabaks valikuks nimetada? Lisaks hakkas silma, et prostituudid ei põhjenda sageli oma rahavajadust mitte näljaga vaid luksuse vajadusega (Sonia Rossi "Fucking Berlin"-is märkasin ka seda põhimõtet).

Kaido says

Margot Roose toob selles raamatus välja suurepäraselt hollandlaste hingeelu, veidrused ja nende kultuurilise eripära. Raamatus on tunda, et ta on raamatu nimel proovinud asju ja suhelnud inimestega, mida ta ilmselt muidu ei oleks teinud ja kellega ta tavaolukorras rääkinud poleks. ma isegi ei kutsuks seda raamatut minu Amsterdam vaid pigem "Minu Hollandlased".

Mari Sarv says

Hariv, lõbus, ladus ehk väga mõnus lugemine!

""No seda ma arvasingi. Pagana liiklusummikud!" ütleb Wouter ja lisab veel paar hollandikeelest vandesõna. Hollandlased, muide, kasutavad vandumiseks inimeste kehaosade nimetuste asemel jubedate haiguste nimesid. Populaarseimad vandumishaigused on vähk, katk ja tüüfus. Neid sõnu võib kasutada iseseisva kirumisena või siis kedagi konkreetselt rämpaseks tüüfusepatsiendiks nimetades. Kui viha juba üle igasuguse piiri läheb, siis soovitakse vaenlasele vastavasse haigusesse nakatumist."
